

Günü Kurtardım Ya Azizim Yoktu Ötesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Nisan 2024

Düşlediğimden ötesinin en azından ötekileştirilen benliğimin nüktesinden s/üzülen yeminler gibi.

Aşkın da hallacı ve pişekar sevinçlerim dün de kaldı.

Aksayandı ayağım akasyaların sükûtunda demlendiğim.

Aş erdiğimdi yürek yasam:

Yasımla hemhal dökülen yaşımın tufanında beti benzi atan verip de alamadığım o selam.

Öyküler dizdim bir bir.

Kimine göre hurafe iken mutluluk.

Çeyiz sandığımı çaldılar bir de hayallerimi:

Yerle yeksan edilmişken benliğim...

Ve tutulduğum fırtına.

Rüzgârın estiği değil rüzgârın üşütüp erittiği.

Bir kıblem vardı bir de kabrim ve annem:

Sazın sözün yittiği.

Bir de kalemim ve rahlem:

Dingin olmayı özlediğim kadar kendimden kâh gidip kâh geri dönemediğim.

Minyondur annemin elleri:

Gözleri ise gök mavisini.

Yaşı eksik olmaz yası da:

Aş erdiği dirlik ve sağlık yok işte ötesi.

Bir izdivaçtı kaderin sunumu:

Ben ve kaderim derken bir harf ihlali eşlik ederken bir de kederim.

Göle maya çalan kalemim bense berduş bir hüzünle sarılı.

Yerle yeksan olmuşken ömrüm.

Günü kurtardım ya, azizim yoktu ötesi.

Gün mizaçlı bir şiir daha dikmeliyim kalbimin toprağına ama yetmez.

Geceye düşkün filan da değilim artık gece dahi düşmüşken gözümden sabahı karşıladığım şafağın da attı mı şafağı ve kalemim iken dayalı şakağıma şakayıkların vardır elbet bir maruzatı.

İlahi arıyalar.

Dokunulmazlığı kaderin.

Düş fakiri kimse beni yuhalar.

Oysaki ağırdan alıp da adımın Molla diye çağrıldığı...

Ben bir çağ yangınıyım.

Ruhumda çalan çanlar ama yetmez.

Ve işte o devasa çan eğrisi:

Her ne hikmetse hiçbir şeye gücüm yetmez.

Gücüme gidiyor artık yaşamak gümbürtüye gitmişken de hayat ve o hoyrat nefesi kalemin hem aşka
biat hem de tüm sevgisizliğe inat ve işte kordan hecelerle örüyorum saçlarını annemin:
Ne çok beyaz ne çok ak ne çok yara.
Kaile alınmadığımdan da ötesi ve işte dimdik kale duvarlarım kanamalı imgelerin badiresi:
Saf tuttuğum kadar sevgide bakir bir yayladır yüreğim.
Zambaklar açan.
Ve zuhur eden zemheri.
Bazen erozyon bazen halüsinasyon artçıların akıbeti ve nasıl da yakınım ölüme hele ki sınıandığım kadar
ölümüne sevdiklerimle...
Ve dünümde saklıyım elimde horoz şekeri tüten dumanı sobanın ve işte aile olmanın güzel mizacı.
Kaç santim uzadıysa boyum yetmedi boyumu aşan dalgalar.
Yâdım.
Yağdığım.
Yetmedi yağmalandığım.
Bense yağın kar kadar beyaz ve saf ve masumum.
Kıtlama yaptığım her demli şiir derdimi tasamı unutmak adına yazılası nicesi...